

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 8

Prin cele spuse s-a dat dovada de netăgăduit că Isus ca Mare Preot stă la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Pavel continuă acum să spună, ca rezultat al tuturor celor spuse până acum: „Iar punctul cel mai însemnat (sau: suma) al celor spuse este că avem un astfel de Mare Preot care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri; slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul” (versetele 1-2).

Faptul despre care este vorba și pe care se bazează pacea noastră este, că Marele Preot al nostru stă la dreapta tronului Măreției în ceruri. Nu a mai rămas nimic de făcut. Lucrarea de ispășire și salvarea de păcate a fost terminată. Păcatele au fost ispășite și păcatul a fost nimicit. Domnul nostru a fost pe cruce jertfa pentru păcatele noastre. Acolo El a purtat păcatele noastre, și acolo El a fost făcut păcat. El S-a jertfit pe Sine Însuși lui Dumnezeu și S-a predat Lui, ca să fie pedepsit și judecat în locul nostru. Ca urmare, El a fost părăsit de Dumnezeu și a suferit moartea ca plată a păcatului. Dumnezeu a fost glorificat pe deplin prin El și dreptatea Lui a fost satisfăcută în toate privințele. De aceea Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și noi am fost aduși la viață împreună cu El. Dar acum El trebuia să devină Marele Preot al nostru. Pe pământ El nu putea fi aceasta, căci acolo erau preoți după Lege. El S-a înălțat la cer, a dus sângele ispășirii, propriul Său sânge – vorbind simbolic – în Locul Preasfânt ceresc înaintea tronului Dumnezeului Cel drept. Dumnezeu L-a primit și a dat Marelui Preot al nostru un loc la dreapta Sa. Acolo șede El, până când vrăjmașii Lui vor fi puși așternut picioarelor Sale.

Să observăm diferența între cuvintele de aici și cele din primul capitol: „după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte”, așa citim acolo în versetul 3. Unuia ca El nu I se cuvenea alt loc. El, Cel care prin propria putere a făcut curățirea de păcate, Se putea așeza la dreapta lui Dumnezeu în baza drepturilor Sale și a gloriei Sale. Dar în capitolul de față vedem pe Isus șezând la dreapta lui Dumnezeu nu ca dovadă a desăvârșirii Sale personale și a gloriei Sale, ci ca Marele Preot al nostru; și de aceea nu se spune: „în cele înalte”, ci „în ceruri”. El a fost dovedit ca fiind Persoană divină și adevăratul Împărat-Preot, al cărui model nu era Aaron, ci Melhisedec. Marele Preot al nostru se află în Locul Preasfânt, așa că noi avem siguranța că prin El totul a fost adus în ordine, deoarece lucrarea Sa pentru împăcarea noastră a fost terminată. Și acest Loc Preasfânt nu este pe pământ, ci în ceruri, unde noi avem intrare liberă. Ce privilegiu! Ce poziție sublimă! Cine dintre sfinții vechiului legământ ar fi considerat aceasta posibil? Ei nu aveau voie să intre nici măcar în Locul Preasfânt pământesc; perdeaua împiedica aceasta; însă noi avem voie să intrăm în Locul Preasfânt ceresc, locuința proprie a lui Dumnezeu. Moise și Ilie pe muntele transfigurării au intrat în norul în care locuia Dumnezeu, Domnul, căci din nor a venit glasul: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați!”, și ucenicii s-au temut, când au văzut pe Moise și Ilie intrând în nor. Aceasta este diferența între starea sub Lege și acum, după ce lucrarea de ispășire a fost împlinită.

Ai înțeles tu aceasta, iubite cititor? Se odihnește inima ta pe această jertfă pe deplin suficientă? Vezi tu pe Marele Preot al tău în Locul Preasfânt la dreapta lui Dumnezeu? Uplete aceasta sufletul tău cu pace și bucurie, faptul că fără frică poți apărea înaintea feței lui

Dumnezeu? Ce spun eu: fără frică? Nu, cu bucurie și mulțumire. Căci o mare fericire și mulțumire trebuie să umple inima noastră, deoarece noi putem păși cu toată îndrăzneala înaintea Lui, Cel care ca Judecător ar fi trebuit să ne condamne și pentru totdeauna să ne alunge dinaintea feței Sale sfinte, dar care a dat pe Fiul Său la moarte, pentru ca El prin suferirea pedepsei să facă o ispășire desăvârșită și să ne poată primi în părtășia Sa.

Deci noi avem un Mare Preot, care șade la dreapta tronului Maiestății în ceruri; și El este acolo un slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort. Cortul întâlnirii din pustie nu era adevăratul cort; el a fost într-adevăr făcut după modelul care a fost arătat lui Moise pe munte de către Dumnezeu, Domnul, însă el era construit și echipat de om. Adevăratul cort este în cer, și preoții, care aduceau darurile conform Legii, slujeau ca model și umbre ale lucrurilor cerești (versetele 3-5). Acest cort l-a echipat Domnul, nu un om. În el Marele Preot al nostru a fost așezat la dreapta tronului Maiestății, și în acest Loc Preasfânt ceresc El este slujitorul care trăiește pentru totdeauna acolo, ca să mijlocească pentru noi, să ne poarte pe pieptul și pe umerii Lui, să intervină pentru noi prin rugăciune și să ne vină în ajutor în toate slăbiciunile noastre.

În locul unui mare preot luat dintre oameni după rânduiala lui Aaron, noi avem un Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, pe Fiul lui Dumnezeu. În locul unui preot, care trebuie în fiecare an să jertfească din nou, noi avem un Mare Preot care a intrat o singură dată în Locul Preasfânt, și deoarece El a făcut o ispășire veșnică și desăvârșită, a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu. În locul cortului pământesc noi avem Locul Preasfânt ceresc, în care putem intra cu toată îndrăzneala. Și tot așa, spune Pavel, în locul legământului vechi va fi făcut un legământ nou. Moise, căruia „i s-a poruncit divin să ridice cortul”, era mijlocitorul legământului vechi; dar Hristos, care ca slujitor al Locului Preasfânt ceresc a primit o slujbă mult mai aleasă, „a devenit Mijlocitorul unui legământ mai bun, care este întemeiat pe promisiuni mai bune” (versetul 6). În Ieremia 31.31-34, de unde sunt citate complet aceste versete de către Pavel, este făgăduit acest legământ mai bun, din care rezultă că primul legământ trebuia să dispară; căci dacă primul legământ ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat niciodată loc pentru un al doilea (versetul 7). Pe baza prorociilor și promisiunilor date lui Israel de către Dumnezeu, primul legământ cu toate umbrele și ceremonialurile lui trebuia să dispară și să facă loc unui legământ mai bun, al cărui Mijlocitor este Marele Preot ceresc al nostru.

Învățătura despre legământ este de mulți neînțeleasă corect; de aceea este necesar să ne ocupăm aici pe scurt cu ea. Cu toate că în Scriptură este vorba de diferite legăminte, așa cum este printre altele legământul cu Noe și Avraam, când este vorba de învățătura despre legământ avem a face numai cu legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel în pustie, și cu legământul care va fi încheiat în ultimele zile cu poporul Israel. Căci acolo unde se vorbește de primul sau vechiul legământ, este vorba de legământul pe care Dumnezeu, Domnul, l-a făcut cu Israel în pustie; și acolo unde este vorba de legământul al doilea sau de noul legământ, acest legământ este legământul care conform prorociei lui Ieremia se va face în ultimele zile cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda. Cuvintele lui Ieremia sunt foarte clare în această privință. „Pentru că, muștrându-i, spune: »Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia, pentru casa lui Israel și pentru casa lui Iuda, un nou legământ; nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua în care i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului; pentru că ei n-au stăruit în legământul Meu, nici Eu nu M-am uitat la ei, zice Domnul.” (versetele 8-9).

Foarte clar stă aici legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel în pustie, față în față cu legământul pe care El l-a făgăduit să-l facă cu Israel în ultimele zile. Ei nu au rămas în primul legământ, și din cauza aceasta Domnul i-a lepădat; legământul al doilea trebuie încă să fie făcut, căci așa continuă Dumnezeu să vorbească în Ieremia, „Pentru că acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: dând legile Mele în mintea lor, le voi înscrie și pe inimile lor; și le voi fi Dumnezeu și ei Îmi vor fi popor. Și nu vor mai învăța fiecare pe fratele său, spunând: ‚Cunoaște-L pe Domnul!’; pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mic până la cel mare dintre ei. Pentru că voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”. (versetele 8-12). Știm că această promisiune încă nu s-a împlinit. Poporul Israel persistă până în zilele noastre în necredința lui; el are încă un înveliș peste inima lui și încă se află sub judecata Domnului. Abia după ce plinătatea popoarelor, aceasta înseamnă numărul deplin al aleșilor lui Dumnezeu dintre națiuni vor fi intrat în locuința cerească, abia atunci tot Israelul va fi mântuit (Romani 11.25,26). Reîntorși în țara lor, ei vor fi toți întorși la Domnul, și vor umbla în căile Lui.

Dimpotrivă se spune, că noi nu trebuie să ne gândim la poporul Israel, ci la Israelul spiritual, despre care se vorbește în epistola către Galateni; însă opus acesteia stă prorocia lui Ieremia. El spune mai întâi: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia, pentru casa lui Israel și pentru casa lui Iuda, un nou legământ”. Dacă prin casa lui Israel ar trebui să înțelegem Israelul spiritual, ce este atunci cu casa lui Iuda? Deci această interpretare nu este corectă. Prorocul face o diferențiere clară între cele zece seminții și cele două seminții, care secole la rând au fost despărțite una de alta, dar care trebuie să fie iarăși reunite, și cu care Domnul va face un legământ nou. În al doilea rând se spune categoric, că Iehova va face un legământ nou cu același popor, cu care El a făcut un legământ atunci când El i-a scos din Egipt. Și în al treilea rând, rezultă clar din cuvintele: „Și nu vor mai învăța fiecare pe fratele său, spunând: ‚Cunoaște-L pe Domnul!’; pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mic până la cel mare dintre ei”, că este vorba de poporul Israel și nicidecum de Israelul spiritual. Pentru „Israelul spiritual” aceste cuvinte nu ar fi avut nici un sens. Rezultă în continuare din expunerea de dovezi a lui Pavel, că el vorbește despre diferența între legământul dintâi și legământul al doilea, între legământul vechi și legământul nou, pe care Dumnezeu, Domnul, l-a făcut cu Israel și îl va face, pentru a cărui instaurare garantul este Isus glorificat, așa cum se spune în capitolul 7, versetul 22. De îndată ce o datorie este plătită, dispăre chezașia. Deoarece Isus a devenit Garantul unui legământ mai bun, prin aceasta s-a dovedit că acest legământ nu era încă încheiat.

Dar care este diferența dintre legământul vechi și legământul nou? Ca să se poată răspunde corect la această întrebare, trebuie mai întâi să constatăm ce este un legământ. Un legământ este o înțelegere între două grupări pe bază de condiții, care sunt puse de ambele grupe și sunt acceptate de ambele grupe. Un astfel de legământ a fost acela pe care Dumnezeu, Domnul, l-a făcut cu poporul Său, în ziua în care El i-a scos cu braț puternic din Egipt. Domnul a zis lui Israel: „Dacă veți asculta de glasul Meu cu adevărat și veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele.” Sub semnele maiestății și sfințeniei Sale – tunete, fulgere, sunet de trâmbiță și foc – El le-a dat Legea, cele zece porunci; și cu toate că poporul s-a temut și credea că trebuie să moară, ei au zis totuși de trei ori: „Tot ce a zis Domnul vom face”. (vezi Exod capitolele 19, 20 și 24). Iată un legământ în adevăratul înțeles al cuvântului. Dumnezeu a promis binecuvântările Sale cu condiția respectării poruncilor Sale; și Israel a făgăduit

ascultare de poruncile lui Dumnezeu, ca prin aceasta să stea în grația lui Dumnezeu și să devină părtași binecuvântărilor Sale. Condițiile au fost puse și acceptate și astfel legământul a fost încheiat. Dar acest legământ a fost încălcat de Israel. Poate oare omul, care este mort în păcate și fărădelegi, care nu este capabil să facă ceva bun, să câștige viața prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu și să se facă demn de harul lui Dumnezeu? Imposibil. Căci deja înainte ca această Lege, scrisă pe table de piatră de degetul lui Dumnezeu, să fie adusă în tabără, această Lege a fost încălcată de Israel în porunca ei cea mai înaltă. „Pentru că ei n-au stăruit în legământul Meu, nici Eu nu M-am uitat la ei.” Dar nu a știut Dumnezeu, că aceasta va fi urmarea firească a încheierii unui legământ cu Israel? Desigur, da! Și de ce a încheiat El acest legământ? De ce a dat El Legea? Ca să ofere omului, care se credea capabil că poate să împlinească poruncile lui Dumnezeu”, dovada că nu îi este posibil să le împlinească. „Prin Lege vine cunoștința păcatului. Legea a intervenit ca să prisosească greșeala. Dar păcatul nu se socotește când nu este lege. (vezi Romani 3.20; 5.13 și 20).

Prin ceea ce s-a petrecut cu Israel în pustie s-a dovedit deci clar, că nici un om nu poate rămâne într-un astfel de legământ cu Dumnezeu. Cu orice popor sau cu orice om Domnul ar fi încheiat un astfel de „legământ al faptelor”, așa cum am putea să-l numim, acest legământ ar fi fost permanent încălcat. Domnul de partea Lui a rămas credincios, însă omul s-a dovedit necredincios și prin aceasta ajunge sub judecată și blestem. „Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea Legii.”

Dar Domnul este îndurător și cu mare bunătate. El făgăduiește în Ieremia, că El va face un legământ nou cu poporul Său. Acesta este un legământ de o cu totul altă natură. El este, așa spune Domnul Însuși, „nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în pustie; căci ei n-au rămas în acest legământ, și Eu nu M-am interesat de ei.” Dacă Domnul ar face cu ei un legământ nou după aceleași principii și în același fel în care a fost făcut primul legământ, atunci și acesta ar fi din nou încălcat. Dar în contrast cu legământul faptelor, în care ei nu au rămas și nu puteau rămâne, El face un legământ al harului, în care nu este vorba de nici o condiție, în care nu se așteaptă și nu se cere nimic de la om, ci unde totul vine de la Dumnezeu, și care deci, deoarece Domnul Își ține credințioșia pentru veșnicie, va exista pentru totdeauna. Domnul va fi îndurător față de greșelile lor făcute sub legământul dintâi, El nu Își va mai aduce aminte de păcatele și de fărădelegile lor. Prin sângele lui Hristos, prin „sângele legământului veșnic”, așa cum el este numit în capitolul 13 al acestei epistole, El le-a ispășit pe toate și le-a îndepărtat pentru totdeauna, așa că ei pot sta înaintea Lui ca popor curățit și pot apărea în prezența Sa, fără perdea. Și ei, complet înnoiți prin El Însuși, vor fi făcuți capabili să umble în căile Sale; căci Domnul va pune legile Sale în mintea lor și le va scrie pe inima lor. El va fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Lui. Toți, fără nici o excepție, de la cel mai neînsemnat dintre ei și până la cel mai mare, Îl vor cunoaște.

Acest legământ, pe care Dumnezeu, Domnul, îl va face în ultimele zile cu Israel, este de aceea un legământ cu totul altul decât legământul încheiat la Sinai. În adevăratul sens al cuvântului nu este legământ, deoarece el nu este o înțelegere între două grupări, ci este revărsarea harului lui Dumnezeu spre aceia care nu au fost în stare să împlinească condițiile pe care le-au acceptat. Numai pentru prezentarea contrastului el este numit legământ. Prin aceasta se aseamănă cu legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, care de asemenea nu era o înțelegere între Dumnezeu și Avraam, ci făgăduința binecuvântării și îndreptăririi din partea lui Dumnezeu fără nici o condiție, de aceea Pavel în epistola către Galateni, când vorbește despre acesta, vorbește despre făgăduință în loc de legământ. (vezi Galateni 3).

Legământ în sensul general este deci în Scriptură orice legătură, în care Îi place lui Dumnezeu să Se prezinte pe Sine, tot la ce El Se obligă.

Un frate scump a zis: „Acest legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda este făcut literalmente, dar el este har”. Dumnezeu nu spune: „Nu Mă voi mai gândi la ei”, ci „nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”. Acestea au fost îndepărtate dinaintea feței Lui. Acesta este locul nostru. Un legământ făcut cu omul ca om conduce în mod necesar la condamnarea omului, deoarece de la el se cere dreptate. Dar aici Dumnezeu zice: „voi da legile Mele în mintea lor”. Dacă omul stă sub legământul vechi, atunci el stă sub un „dacă”. Dacă el este sub noul legământ, atunci nu există nici un „dacă”. Acest legământ potrivit literei va fi făcut cu Israel, nu cu noi; însă noi primim binecuvântările lui. „Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor”. Deoarece Israel nu a acceptat binecuvântarea, Dumnezeu a chemat Adunarea, și Mijlocitorul legământului nou a intrat în cer. Noi suntem uniți cu acest Mijlocitor. În ultimele zile legământul va fi încheiat cu Israel. Pavel era un slujitor al legământului nou, nu al literei, ci al duhului. Israel nu are nevoie de slujitori ai noului legământ, deoarece toți vor vedea că Dumnezeu Însuși va scrie legile Sale pe inima lor. Noi nu avem Legea potrivit literei, ci potrivit duhului. Toate binecuvântările spirituale ale noului legământ sunt partea noastră, deoarece Mijlocitorul a devenit viața noastră și noi suntem uniți cu El. Noi avem iertarea păcatelor noastre, și noi intrăm în partea lăuntrică a Locului Preasfânt. Noi savurăm toate binecuvântările spirituale ale acestui legământ nou, deoarece el nu a fost încă făcut cu poporul, pentru care a fost destinat.

După citarea prorociei lui Ieremia, Pavel spune: „Prin aceea că zice »nou«, a făcut vechi pe cel dintâi; iar ce este învechit și îmbătrânit este aproape de dispariție”. Prin lepădarea lui Hristos de către ei, iudeii țineau cu tărie la primul legământ, și instituirea Legii și au continuat să existe ceremonialurile serviciilor de jertfire; dar Dumnezeu a declarat legământul cel dintâi ca fiind învechit, și de aceea curând Templul cu serviciul divin din el vor dispărea, și Israel va rătăci înapoi și încolo pe pământ fără preoți și fără altar, lepădați de Dumnezeu. Cine avea înțelegere spirituală, acela se despărțea de iudaism, părăsea ceremonialurile Legii și se îndrepta spre Mijlocitorul noului legământ în Locul Preasfânt ceresc, spre mai Marele Preot, șezând la dreapta Măririi lui Dumnezeu.